

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové a soudců Filipa Dienstbiera a Štěpána Výborného v právní věci žalobkyně: **BZENEC1630 s.r.o.**, sídlem Růžová 972/1, Praha 1, zastoupená JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským, advokátem, sídlem Palackého 151/10, Prostějov, proti žalovanému: **Finanční úřad pro hlavní město Prahu**, sídlem Štěpánská 619/28, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2025, č. j. 7036706/25/2080-81541-609327, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 2. 2026, č. j. 5 Af 21/2025-27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **s e z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku, exekučním příkazem na přikázání jiné peněžité pohledávky (dále též „exekuční příkaz“), nařídil podle § 178 odst. 1 a odst. 5 písm. c) a § 191 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, daňovou exekuci a zakázal žalobkyni jako poddlužníkovi, aby po dobu trvání daňové exekuce vyplatila dlužníkovi (společnosti BZENEC SEKT a.s.) pohledávku, kterou má dlužník za žalobkyni z právního titulu smlouvy o převodu obchodního závodu ze dne 9. 7. 2025,

uzavřené mezi dlužníkem jako prodávajícím a žalobkyní (poddlužníkem) jako kupujícím. Dále žalovaný napadeným exekučním příkazem zakázal provést na tuto pohledávku započtení nebo s ní jinak nakládat, a to až do výše nedoplatku, pro který byla exekuce nařízena; a uložil žalobkyni, aby po doručení vyrozumění o nabytí právní moci exekučního příkazu vyplatila příkázanou pohledávku na účet žalovaného, jakmile se stane splatnou.

[2] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem označeným v záhlaví zamítl. Městský soud neshledal důvodnou žalobní námitku, že exekuční příkaz nenabyl právní moci, neboť dle žalobkyně nebyl doručen daňovému dlužníkovi. Soud ověřil, že exekuční příkaz byl doručen zástupci daňového dlužníka, JUDr. Ing. Ondřeji Lichnovskému, advokátovi (*pozn.: který v nynějším řízení zastupuje i žalobkyni*). Městský soud s odkazem na § 41 odst. 1 daňového řádu konstatoval, že má-li osoba, které je písemnost doručována, zástupce, doručují se písemnosti pouze tomuto zástupci (a to v rozsahu jeho oprávnění k zastupování). Dle obsahu plné moci ze dne 10. 2. 2025 byl uvedený zástupce oprávněn zastupovat daňového dlužníka v příslušném nalézacím řízení, jakož i v navazujícím daňovém či soudním řízení. Městský soud výkladem § 134 odst. 3 daňového řádu dovodil, že mezi dílčí daňová řízení při placení daní spadá i řízení o zajištění daně a exekuční řízení, přičemž se jedná o řízení *navazující* na řízení nalézací. Proto byl exekuční příkaz řádně doručen zástupci daňového dlužníka, neboť jeho zastoupení se vztahovalo i na řízení exekuční.

[3] Městský soud považoval za nedůvodnou rovněž žalobní námitku nepřezkoumatelnosti exekučního příkazu pro absenci vysvětlení, z čeho žalovaný dovodil existenci neuhrazené pohledávky, jakož i námitku nezákonnosti exekučního příkazu pro neexistenci uvedené pohledávky, která dle žalobkyně zanikla před vydáním exekučního příkazu. Soud konstatoval, že existenci pohledávky lze dovodit ze smlouvy o převodu obchodního závodu ze dne 9. 7. 2025, přičemž z napadeného exekučního příkazu dostatečně vyplývá úvaha žalovaného, že existenci pohledávky opírá právě o uvedenou smlouvu. K tvrzené neexistenci pohledávky městský soud uvedl, že žalobkyně ani po vydání exekučního příkazu neuvedla žádné bližší a konkrétní skutečnosti stran tvrzeného zániku pohledávky a neprokázala je.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. V ní setrvala na svém názoru, že exekuční příkaz nebyl daňovému dlužníkovi řádně doručen. Stěžovatelka namítá, že exekuční řízení nelze považovat za řízení navazující na nalézací řízení, neboť řízení nalézací a řízení při placení daní jsou oddělenými dílčími daňovými řízeními. Navazujícím daňovým řízením může být dle stěžovatelky pouze řízení o řádném opravném prostředku.

[5] Stěžovatelka setrvala rovněž na námitce nepřezkoumatelnosti exekučního příkazu. Uvedla, že žalovaný dovodil existenci pohledávky ze smlouvy o převodu obchodního závodu ze dne 9. 7. 2025, avšak nezohlednil, že s ohledem na smlouvu nastavenou splatnost měla být pohledávka uhrazena kupujícím již před vydáním exekučního příkazu. S touto skutečností se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nijak nevypořádal, což dle stěžovatelky způsobuje jeho nepřezkoumatelnost.

pokračování

[6] Dále stěžovatelka městskému soudu vytýká, že nezohlednil zánik příkázané pohledávky, pročez považuje napadený rozsudek za nezákonný. Existence pohledávky je zákonnou podmínkou vydání exekučního příkazu.

[7] Stěžovatelka také poukázala na další postupy žalovaného po vydání rozporovaného exekučního příkazu. Upozornila, že žalovaný v jiných řízeních dovozuje, že daňový dlužník je nadále vlastníkem části nemovitých věcí, které stěžovatelka nabyla smlouvou o převodu obchodního závodu ze dne 9.7.2025. To dle stěžovatelky popírá tvrzení žalovaného v této věci stran existence příkázané pohledávky, neboť v případě absolutní neplatnosti uvedené smlouvy by nemohla vzniknout platná pohledávka.

[8] Žalovaný ve vyjádření poukázal na skutečnost, že stěžovatelka v kasační stížnosti vznáší obdobné námitky jako v žalobě, s nimiž se městský soud dostatečně vypořádal. Žalovaný uvedl, že z obsahu sporné plné moci, která byla předmětem výkladu ze strany městského soudu, vyplývá, že dopadala i na exekuční řízení, které je řízením navazujícím na řízení nalézací. Řízení o opravném prostředku naopak navazujícím řízením není, jak nesprávně dovozuje stěžovatelka, neboť je zahrnuto v řízení nalézacím. Žalovaný zároveň podotkl, že ani hypotetické nedoručení exekučního příkazu by v daném případě nemělo za následek jeho nezákonnost; pouze by nedošlo k nabytí jeho právní moci.

[9] Dle žalovaného vydaný exekuční příkaz splňuje veškeré formální požadavky stanovené zákonem. Žalovaný rovněž zrekapituloval korespondenci mezi ním a stěžovatelkou navazující na vydání exekučního příkazu, v níž stěžovatelka opakovaně tvrdila zánik příkázané pohledávky. Ten však žalovaný nemá za prokázaný a nadále prověřuje stěžovatelkou dodatečně poskytnuté dokumenty a tvrzené skutečnosti. Bude-li úhrada pohledávky prokázána, rozhodne žalovaný o zastavení daňové exekuce podle § 181 odst. 2 daňového řádu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[11] Podle § 134 odst. 3 daňového řádu se *daňové řízení skládá podle okolností z dílčích řízení, ve kterých jsou vydávána jednotlivá rozhodnutí. Dílčím řízením se pro účely tohoto zákona rozumí řízení*

a) nalézací

1. *vyměřovací, při němž dochází k vyměření daně,*
2. *doměřovací, při němž dochází k doměření daně,*

b) při placení daní

1. *o posečkání daně a rozložení její úhrady na splátky,*
2. *o zajištění daně,*
3. *exekuční,*

c) o mimořádných opravných a dozorcích prostředcích proti jednotlivým rozhodnutím vydaným v rámci daňového řízení.

(pozn.: zvýraznění podtržením doplnil soud)

[12] Podle odst. 4 téhož ustanovení je řízení o *řádném opravném prostředku* proti rozhodnutí *součástí dílčích řízení podle odstavce 3.*

[13] Nejvyšší správní soud k výkladu citovaného ustanovení již v rozsudku ze dne 10. 1. 2019, č. j. 4 Afs 211/2018-49 (bod 28), uvedl, „že daňové řízení se skládá z dílčích řízení, kterými jsou mj. řízení ‚nalézací vyměřovací‘ a řízení ‚nalézací doměřovací‘ (...). Do nalézací fáze daňového řízení pak patří i řízení o řádném opravném prostředku (odvolání) proti rozhodnutím (platebním výměrům) vydaným právě v dílčích řízeních doměřovacích a vyměřovacích (...). V těchto řízeních orgány finanční správy činí kroky za účelem zjištění a stanovení vlastní daňové povinnosti subjektu, s nímž je řízení vedeno“. V bodu 29 odůvodnění Nejvyšší správní soud dále pokračoval, že „odlišným druhem dílčího daňového řízení je pak řízení při placení daní, konkrétně řízení o zajištění daně (...). Řízení při placení daní přichází na řadu typicky až po ukončení nalézacího řízení, neboť jeho účelem je právě vybrání již stanovené daně, resp. zabezpečení její úhrady.“

[14] Je tedy zjevné, že Nejvyšší správní soud vykládá předestřenou právní úpravu tak, že součástí *nalézacího řízení* je i řízení o řádném opravném prostředku. Na toto nalézací řízení pak navazují *řízení při placení daní* (ve výše odkazované věci řízení o zajištění daně, v nynější věci řízení exekuční), případně řízení o mimořádných opravných a dozorcích prostředcích.

[15] V nyní posuzované věci sporná plná moc ze dne 10. 2. 2025, kterou daňový dlužník udělil zástupci JUDr. Ing. Ondřeji Lichnovskému, advokátovi, prokazovala oprávnění tohoto zástupce k zastupování „*ve věci nalézacího daňového řízení (...), jakož i v případném navazujícím daňovém či soudním řízení*“. Nelze ji tedy vyložit jinak, než že se vztahovala nejen na nalézací daňové řízení (a tedy i na řízení o řádném opravném prostředku), ale rovněž na navazující daňová řízení, jímž je mj. i řízení při placení daní včetně řízení exekučního. Ve světle uvedeného tedy neobstojí výklad zastávaný stěžovatelkou, která pojem *navazující řízení* užitý v plné moci vykládá toliko jako řízení o řádném opravném prostředku. Jak bylo uvedeno výše, toto řízení se považuje za řízení nalézací.

[16] Kasační námitka spočívající v tvrzení, že žalobou napadený exekuční příkaz nebyl řádně doručen daňovému dlužníkovi, je tedy nedůvodná. Nejvyšší správní soud nadto podotýká, že nedostatek řádného doručení žalobou napadeného správního rozhodnutí jinému účastníkovi řízení než žalobci by byl nedostatkem zhojitelným a představoval by odstranitelnou překážku řízení ve smyslu § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Soud by v takovém případě přikročil k odstranění této vady uložením povinnosti správnímu orgánu doručit rozhodnutí opomenutému účastníkovi řízení a poté by mohl v řízení o žalobě pokračovat (shodně již rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2007, č. j. 2 As 53/2006-79, č. 1217/2007 Sb. NSS). Samotné nedoručení rozhodnutí by tedy nezakládalo důvod pro jeho zrušení krajským soudem.

[17] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani kasační námitku nepřezkoumatelnosti exekučního příkazu. Žalobou napadený exekuční příkaz specifikuje nejen osobu dlužníka a poddlužníka, ale rovněž právní titul, dle kterého vznikla dlužníkovi vůči stěžovateli peněžitá pohledávka, na niž byl exekuční příkaz vydán (smlouva o převodu obchodního závodu ze dne 9. 7. 2025). Skutečnost, že se žalovaný v exekučním příkazu podrobněji nezabýval otázkou, zda v době nařízení exekuce byla příkazaná pohledávka splatná či uhrazená, nezpůsobuje nepřezkoumatelnost exekučního příkazu, neboť pro takové úvahy nemá žalovaný při vydání exekučního příkazu vytvořeny procesní předpoklady. S ohledem na znění § 177 odst. 1 daňového řádu, dle kterého

pokračování

nestanoví-li tento zákon jinak, postupuje se při daňové exekuci podle občanského soudního řádu, lze analogicky odkázat na ustálenou judikaturu Nejvyššího soudu (např. rozsudky ze dne 27. 5. 2005, sp. zn. 20 Cdo 903/2004, ze dne 26. 4. 2006, sp. zn. 20 Cdo 2922/2005, nebo ze dne 15. 4. 2009, sp. zn. 28 Cdo 4880/2007); a dále na judikaturu Nejvyššího správního soudu citovanou níže.

[18] Z téhož důvodu nelze přisvědčit ani kasační námitce, že městský soud (stejně jako žalovaný) nezohlednil zánik přikázané pohledávky. Jak vysvětlil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu již v rozsudku ze dne 18. 5. 2010, č. j. 5 Afs 33/2008-180, č. 2084/2010 Sb. NSS, poddlužník sice může podávat námitky proti exekučnímu příkazu na přikázání jiné peněžité pohledávky, ty se však mohou týkat „*pouze předpokladů pro nařízení daňové exekuce: tedy především existence daňového nedoplatku, exekučního titulu, vhodnosti a proporcionality zvoleného způsobu exekuce a případně též správnosti procesního postupu správce daně*“ (bod 20). Rozšířený senát následně zdůraznil, že „*otázky existence a promlčení postižené pohledávky nemohou být věcně posuzovány správcem daně v námitkovém řízení*“ (tamtéž). Případná neexistence přikázané pohledávky tedy nezpůsobuje nezákonnost exekučního příkazu, nelze ji řešit námitkami proti exekučnímu příkazu a může být toliko důvodem pro případné pozdější (i částečné) zastavení daňové exekuce podle § 181 odst. 2 písm. i) daňového řádu, jak upozornil i žalovaný.

[19] Ve vztahu ke správním soudům pak rozsudek rozšířeného senátu č. j. 5 Afs 33/2008-180 dovodil, že poddlužník, který tvrdí neexistenci pohledávky vůči daňovému dlužníkovi, ať již proto, že tento závazek nikdy nevznikl, že zanikl některým ze zákonem předvídaných způsobů, anebo že došlo k jeho promlčení, nemůže být exekučním příkazem nařizujícím exekuci postižením jiné peněžité pohledávky nijak dotčen na svých právech. Jeho práv se totiž exekuční příkaz může dotknout pouze v případě, že závazek vůči daňovému dlužníkovi existuje (bod 25 citovaného rozsudku). Pokud tedy poddlužník podá žalobu proti exekučnímu příkazu a *jedíným* uplatněným žalobním bodem je jeho tvrzení o tom, že k rozhodnému dni (tedy ke dni doručení exekučního příkazu poddlužníkovi) neměl vůči daňovému dlužníkovi peněžitý závazek specifikovaný v exekučním příkazu nebo že je tento závazek promlčený, netvrdí myslitelné dotčení na svých právech a jeho žalobu je třeba odmítnout (bod 27 citovaného rozsudku).

[20] Jakkoli v nyní souzené věci nemohl městský soud žalobu odmítnout, neboť stěžovatelka v žalobě vznesla také další tvrzení, jimiž brojila proti nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí a proti procesní vadě při jeho doručování, z citované judikatury nepochybně vyplývá, že otázkou existence pohledávky ke dni doručení exekučního příkazu poddlužníkovi se městský soud zabývat nemusel a neměl. Jak také uvedl rozšířený senát v bodě 28 citovaného rozsudku, bylo by absurdní, kdyby správní soudy věcně řešily námitku poddlužníka, že nemá žádný závazek plnit daňovému dlužníku, ačkoli by totožnou námitku zákonitě byly povinny řešit soudy civilní v případném řízení o poddlužnické žalobě správce daně podané dle § 186 odst. 3 daňového řádu. Podle tohoto ustanovení platí, že *nesplní-li poddlužník povinnost stanovenou mu exekučním příkazem a zákonem řádně a včas, má správce daně nárok na její splnění z prostředků tohoto poddlužníka; tento nárok správce daně uplatní podáním žaloby k soudu.*

[21] Nejvyšší správní soud zároveň doplňuje, že ačkoli byly shora citované závěry rozšířeného senátu vysloveny ve vztahu k právní úpravě obsažené v zákonu

č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, jsou plně použitelné rovněž při výkladu daňového řádu. Současná právní úprava exekučního příkazu na příkazání jiné pohledávky v daňovém řádu je totiž založena na obdobných principech (na rozsudek rozšířeného senátu č. j. 5 Afs 33/2008-180 odkazuje z novějších např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2023, č. j. 7 Afs 311/2022-68, bod 14).

[22] Pokud stěžovatelka v kasační stížnosti poukazuje na další postupy žalovaného po vydání rozporovaného exekučního příkazu, konkrétně na jiná pozdější řízení žalovaného v souvisejících věcech, nemohl se Nejvyšší správní soud těmito tvrzeními zabývat, a to hned ze dvou důvodů. Zaprvé platí, že v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. přezkoumávají správní soudy žalobou napadená rozhodnutí ve vztahu ke skutkovému a právnímu stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu; skutečnosti nastalé po vydání exekučního příkazu tedy nemohou mít žádný vliv na posuzování jeho zákonnosti. Zadruhé platí, že § 104 odst. 4 s. ř. s. zavádí do řízení před Nejvyšším správním soudem koncentrační princip, který zajišťuje, aby uplatněné výhrady účastníků řízení byly pořadem práva nejprve projednány krajskými soudy, kterým byly v žalobách předestřeny, a až poté může zákonnost jejich posouzení, promítly-li se zároveň i do námitek kasačních, přezkoumat Nejvyšší správní soud. K tomu ovšem v daném případě nedošlo, neboť stěžovatelka námitku tohoto obsahu v podané žalobě vůbec nevznesla, a učinila tak poprvé až v kasační stížnosti. Uvedená námitka proto není v řízení o kasační stížnosti přípustná.

[23] Závěrem Nejvyšší správní soud podotýká, že postup finančních úřadů při výkonu vybrané působnosti (zde vymáhání daňového nedoplatku) dle § 12 odst. 4 a § 10 odst. 4 písm. c) zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, nemá vliv na určení žalovaného v řízení o žalobě proti rozhodnutí a nezakládá změnu žalovaného dle § 69 s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[25] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce (stěžovatel) neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. června 2026

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu